

Verslag CONGOREIS maart/april 2019

Nicole, Lud, Zacharie en Chris

We vlogen met een zucht...

Na een onrustige nacht (het blijft toch spannend, zo'n reis!) vertrekken we op 21 maart voor 3 weken met 250 kg bagage om half zeven naar Zaventem. Alles verloopt vlekkeloos en om 12.00 uur (een dik uur later dan gepland wegens acties van de luchtverkeersleiders) stijgen we op richting Luanda. We vliegen eerst zo'n 550 km verder zuidwaarts naar de Angolese hoofdstad, voordat we na een tussenstop van ruim een uur "terug"-vliegen naar Kinshasa.....al met al zijn we dan toch zo'n vijftien uur onderweg! In N'Djili (Kinshasa) wacht ons als het ware een thuiskomst....nu ja, thuiskomst is misschien een beetje overdreven, maar het is een heerlijk gevoel om weer voet op Afrikaans bodem te mogen zetten. Zacharie wacht ons op in de luchthaven, hij is al een maand eerder vertrokken. Het is 21u30 lokale tijd en 35°C, de luchtvochtigheid bedraagt er bijna 100%. We reizen voor de eerste keer in het 'saison pluvie', dit betekent bloedheet overdag tot bijna 50°C (zij betalen een overduidelijke tol voor de klimaatzonden van de rijke landen!) en bijna elke avond of nacht valt de regen met bakken uit de lucht, dikwijls vergezeld van een pittig onweder.

Op luchthaven N'Djili zien we ook nu weer een markante vooruitgang; echte loketten, vriendelijk personeel, aircoc! en wat is het er netjes! De sedert enkele jaren ingevoerde Go Pass luchthaventaks van 55 \$, die alle vliegreizigers betalen, wordt dus TOCH geïnvesteerd in infrastructuur! Ook bij de douane zien we een meer gestructureerde aanpak. Elke valies wordt gescand en moet niet meer open gemaakt worden. Alhoewel, bijna was ik de pineut...Twee vriendelijke douaniers halen mij uit de rij en begeleiden mij naar het scanapparaat waar de hoogste in rang vanop een stoel zeer geïnteresseerd naar het scanscherm zit te turen. "*Mevrouw, waarom zitten er zoveel handboeien verstopt in uw bagage?*" vraagt de brave man mij met een ernstig gezicht. Ondertussen ben ik al omringd door een 8-tal *deuxièmiers* (direction générale d'immigration). Zij staren mij aan en wachten op mijn antwoord. Ik moet echt heel veel moeite doen om niet in een schaterlach uit te barsten. Vriendelijk vertel ik hen over de missie van onze Congoreis. De gespotte handboeien zijn metalen armbanden, bedoeld als cadeau (een gift van een Molse dame) voor de grote jongens van het weeshuis in Boma. Ze zitten massaal per twee verdeeld over mijn bagage wegens loodzwaar. Ze accepteren mijn uitleg en halen opgelucht adem en ik ook! Eén van hen doet nog een milde poging en vraagt of het om "gouden" armbanden gaat...? Maar dus geraken we ook deze keer weer zonder corruptie-perikelen buiten de luchthaven; hoe is het mogelijk?! Weinigen doen het ons na!

"Het is nu éénmaal zo"....de dagelijkse mantra van de modale Congolees.

Congolese man, vrouw, kind, ik zie je! Maar de armoede, het onrecht, het went nooit. Nagenoeg alle Congolezen leveren elke dag een moedig gevecht tegen de armoede. Zij zoeken uitwegen en proberen hun levensvreugde te behouden. Want hoe zwaar het leven hier ook is, ik kan niet anders dan constateren dat mensen hier ook min of meer gelukkig zijn. Simpelweg gelukkig met simpel geluk.

Madame, het is het nu eenmaal zo, vertellen Congolezen me als ik me druk maak over hun slechte levensomstandigheden, de constante "*délestages*" (= afschakelplan) van water, elektriciteit, uitbetaling salarissen. "*Ik heb nu eenmaal weinig of niks te eten, een huis dat op instorten staat, zwaar werk en teveel monden om te voeden. Maar ik moet het ermee doen en dat doe ik dus ook*", de dagelijkse mantra van de modale Congolees.

Article Quinze

De Congolese grondwet bestaat uit veertien artikels, die stuk voor stuk flagrant met de voeten worden getreden. Het onbestaande “Article Quinze” wordt door de Congolese bevolking vrij vertaald als “debrouillez-vous”, trek uw plan.

Openlijk praten over het onrecht, laat staan over de diffuse politieke situatie in Congo, is not done. De inlichtingendiensten en hun “verklikkers” zitten overal, tenminste dat vertellen onze Congolese vrienden. Zacharie roept mij dan ook al redelijk snel tot de orde als ik mijn ongezouten mening geef. Moeilijk voor mij want “alsoffen” is niet mijn sterkste kant. Nu begrijp ik ook beter waarom de overheid op gezette tijden het internet laat platleggen. Daar worden verregaande grappen gepost waarin met de corruptie, de voorbijne nepverkiezingen en de politiek de draak wordt gestoken. De PPRDC (partij Kabila) wordt bvb ingevuld als: *Petit à Petit le Rwanda Domine le Congo*. En steevast gebruiken ze het woord “enveloppement” in plaats van “développement”. Gelukkig staan er nog geen grenzen op humor en ironie op de Congolese sociale media. Facebook is er dan ook waanzinnig populair. Het is de enige manier waarop mensen elkaar kunnen waarschuwen en min of meer veilig uitdrukking kunnen geven aan hun frustraties over de wantoestanden in hun land. Iedereen beschikt er ook over een mobieltje en belwaarde koop je met kleine eenheden aan. Bellen in het binnenland is er spotgoedkoop in vergelijking met onze dure tarieven. Voorts ergeren zij zich enorm aan de tientallen dure terreinwagens en de goedbetaalde hulpverleners die hun land doorkruisen. Deze luxewagens zijn voor hen zichtbare getuigen van de internationale solidariteit waar zij zelf echter helemaal niks van merken...Op excuses voor “ons wangedrag” in onze voormalige kolonie zit de modale Congolees duidelijk niet te wachten maar wel op betere levensomstandigheden, betere wegen, goed onderwijs en betaalbare gezondheidszorg, c’est tout!

Kinshasa

Ons bezoek bij aankomst aan hoofdstad Kinshasa slaan we deze keer over. We ontvangen een bericht van de Belgische ambassade: *door onlusten verbonden aan het verkiezingsproces zijn zowat alle zones in de hoofdstad te vermijden. Men raad Belgen aan om zich niet te verplaatsen en binnen te blijven...*Zacharie, zoals steeds heel bezorgd over onze veiligheid, beslist om dit heel letterlijk te nemen en na 1 overnachting bij Zacharie’s familie in N’Djili zakken we al af naar Kimpese. Onze 3dehands Nissan pick-up heeft een grondige onderhoudsbeurt ondergaan (al gauw zullen we ondervinden dat dit onderhoud niet zo erg grondig is gebeurd...) en is niet langer wit maar donkerblauw, de roestplekken zijn gecamoufleerd.

Hartelijk weerzien met ons gastgezin in N’Djili, Belle Ange en Gerard (zelfstandig schrijver met leerjongen in dienst) en hun kinderen, dankuwel voor jullie hospitaliteit en het lekkere ontbijt!

J'ai soif

Aan de péages, aan elke taxiplaats en elke vluchtheuvel staan douaniers en zij hebben dorst. *J'ai soif*, (of het is dorstig weer) wordt te pas en te onpas door hen gebruikt bij elke controle. Elke aanleiding grijpen ze aan om zichzelf, wegens maanden niet of slechts gedeeltelijk betaald, toch van een kleine vergoeding te voorzien. Alle papieren worden nauwkeurig nagekeken. Als je je boos maakt riskeer je een uitgebreid verhoor en betaal je extra. De Congolezen leren ons dat als ze je gebieden om uit te stappen en hen te volgen naar hun kantoor, dit waarschijnlijk betekent dat je te maken hebt met een analfabeet die met wat extra spierengerol jouw aandacht probeert af te leiden van "zijn probleem". We proberen zo meegaand en begripvol als mogelijk te reageren, dat scheelt en met 500 FC (= 0,30 \$) les je hun dorst. Het keuringsbewijs van onze Nissan zorgt regelmatig voor problemen. Autokeuring is onbestaand in Congo, zo'n keuringsbewijs koop je gewoon bij een ambtenaar voor 35 \$, dus een klein fortuin voor de Congolezen, het is bovendien slechts 6 maanden geldig. Een overijverige ambtenaar heeft verkeerdelijk 7 maanden ingevuld op onze papieren. Dit zorgt iedere keer voor discussies en gepalaver en...grote dorst!

Pech onderweg

Met 1.200 km voor de boeg in onze *vieille bagnole* (= versleten roestbak) en gezien de lamentabele toestand van de "wegen" in Congo wil Zacharie deze keer geen risico nemen. Mikey is onze chauffeur en een zeer goede autotechnicus, hij gaat mee op onze reis. Dit bleek al snel geen overbodige luxe! 4 x vielen we onderweg in panne, maar we waren niet alleen, overal stonden gestrande voortuigen in alle maten. Met beperkte middelen heeft Mikey de radiator, de schokdempers, het wielkruis, een riem en riemschijf vervangen. Met nog een nieuwe batterij is onze Nissan "zo goed als nieuw" als we na 3 weken terug naar

België reizen. Sleutelen aan een auto midden in de brousse doe je in Congo nooit alleen. Onmiddellijk verschijnen vanuit het niets jonge gasten die heel behulpzaam een handje toesteken. Km's lopen om in het volgende dorp ontbrekend gereedschap te lenen of met een brommertaxi 20 km verderop een onderdeel te gaan lassen, niks was hen/hem teveel. Congolese solidariteit, het bestaat nog wel! Bemoedigende luid claxonnerende voorbijrijdende overvolle vrachtwagens en busjes houden bovendien ons moreel op peil. Ondertussen kunnen wij een uitgebreid praatje maken met de passerende Congolezen die zich

nog altijd vooral te voet verplaatsen. Eén keer hadden we geluk bij een ongeluk en vallen we in de buurt van een kleine dorpsgemeenschap in panne. Onmiddellijk verzamelen de dorpsbewoners voor ons de enige plastic stoelen in het dorp. Na een tijdje overwinnen de kinderen hun schroom, komen dichterbij en dansen en lachen dat het een lieve lust is. We delen onze suikerrietstokken met hen en na zes uur wachten en verbroederen schuilen we in de auto voor een fikse regenbui terwijl alle kinderen in de regen in hun blottje rond onze auto dansen. Geweldig!

Mikey, 38 jr, excellente chauffeur, autotechnicus met gouden handen, vader van 4 kinderen, BEDANKT! In zijn schaarse vrije tijd vrijwilliger/lesgever automechanica in een opleidingscentrum voor straatjongens in Kimpese, CHAPEAU!

Kinderen onderweg vragen niks, ze willen alleen heel graag op de foto, zijn heel nieuwsgierig, tenminste als ze hun schrik voor blanken kunnen overwinnen. Ik voel een enorme bewondering voor deze overlevers!

KIMPESE

We logeren ook deze keer weer bij CRAFOD, een door een Duitse protestante gemeenschap ondersteunde NGO. Zij hebben het heel moeilijk. Quasi al hun Europese sponsors hebben afgehaakt "wegens de moeilijke politieke en sociale situatie in Congo". Hun directeur, papa Willy is in Zuid-Afrika, op zoek naar een nieuwe partner. Wij krijgen één van hun paviljoentjes, waar Angolese vluchtelingen verbleven, helemaal voor ons alleen, wat een luxe! Koken doen we zelf, niet simpel met de water- en elektriciteitspannes, maar we trekken onze plan! Blij weerzien ook met onze vrienden papa Jean en mama Esther. Hij financieel directeur bij Crafod, Esther, verpleegster, vrijwilligster ziekenzorg en moeder van 7 kinderen. Bezige bij, altijd in de weer, het hart op de tong, we hebben elkaar weer heel veel te vertellen!

Maman Esther, mijn Congolese zus

Ons huis(je)

Onze slaapkamers

Onze badkamer

Dinner bij een zaklantaarn,, het heeft iets romantisch!

Onze keuken

We verblijven in een voormalig vluchtelingenhuus! Onze nachtwakers Zen en collega trakteren we 's avonds op een koude spaghettischotel. Zij patrouilleren van 19u tot 7u en appreciëren dit enorm!

Jackson, 14 jaar, 2de middelbaar, komt ons om een jobke vragen, hij moet 3.500 CF betalen als schoolgeld voor zijn laatste trimester, dit lukt hem niet. Een jobke hebben we niet maar we betalen met plezier 2,5 \$ zodat hij zijn schooljaar kan beëindigen. MOEDIGE gast!

Met de brommertaxi naar de winkel !

Papa Adolph met 4 kinderen zoekt een job

Buurvrouw Esther verwent ons met haar kookkunsten: maniok en sakasaka met bonen.

EPEKI

Het landbouwproject EPEKI loopt niet goed. Dat heeft een zwaar teleurgestelde Zacharie ons een maand eerder al verteld aan de telefoon. Het onrustige jaar 2018, de Congolezen waren ervan overtuigd dat er een (burger)oorlog zou uitbreken, de afwezigheid van Zacharie en spanningen tussen de twee verantwoordelijken, waren de oorzaken. Pijnlijk, maar onvermijdelijk, er vallen ontslagen. Ongeveer 1/3 van de 8 ha wordt gelukkig nog wel bewerkt door enkele lokale alleenstaande vrouwen, zij mogen gratis beschikken over hun lapjes grond. Zacharie besluit om in juli terug te komen om alles terug op gang te trekken. Dan start evenwel het “droge” seizoen en dus moet de nieuwe, zwaardere waterpomp eerst uitgetest worden. Die moet het water vanuit de aanpalende rivier, over ongeveer 150 m, met een helling van 40°, oppompen naar de waterciternes. Het is een spannend moment...! Het werkt en met nieuwe moed worden er weeral volop plannen gesmeed.

Opluchting! De waterpomp WERKT! De kinderen krijgen een douchke en wij bouwen een feestje om het te vieren! Toeval of niet... op dat ogenblik KNALT “Gold” uit onze miniboxen en zingt Gabriel Rios “holy water coming down”...!!

CERAD (Centre des ressources et Appui au développement durable)

We maken in Kimpese kennis met deze lokale vzw. Cerad werd opgericht in 2002 met de steun van een Franse katholieke geloofsgemeenschap. Hun zetel bevindt zich in Kinshasa. Een katholieke Congolese pastoor was hun promotor en beheerde de centen. Jarenlang doen ze schitterend werk in Kimpese. Ze runnen met een groep vrijwilligers een opleidingscentrum voor straat- en kwetsbare jongeren. Hun werkdomeinen zijn: beroepsopleidingen, landbouw, milieu, gezondheid, alfabetisering, plattelandsontwikkeling. Hun afdeling automechanica, houtbewerking, naaiopleiding,... zorgde voor een beroepsopleiding voor jongens en meisjes die anders uit de boot vallen. Een audit door de Franse donoren brengt in 2017 aan het licht dat de pastoor jarenlang geld heeft verduisterd. De donaties zijn in 2018 dan ook volledig gestopt en de Franse “eigenaars” eisen nu zelfs al hun werkmateriaal terug...djeezus!

Hervey Bouet, vrijwilliger en coördinator van CERAD

Al hun andere activiteiten zijn on hold gezet. Doodjammer en volgens hun vrijwilligers cruciaal om de opnieuw gestegen jeugdcriminaliteit en -prostitutie in Kimpese adequaat aan te pakken.

Zij zoeken een nieuwe partner om een doorstart te kunnen maken. Met een startkapitaal(tje) voor aankoop van een eigen terrein, bouw van enkele klaslokalen en broodnodig werkmateriaal moet dit lukken! **Geïnteresseerden kunnen via ons met hen contact opnemen.** Werkkrachten zijn er genoeg, het ontbreekt hen enkel aan financiële middelen.

Hervey Bouet is de drijvende kracht achter dit project. Hij is een "groene jongen", verplaatst zich per koersfiets.

Hij studeerde via een studiebeurs in Italië en Frankrijk en

keerde na 8 jaar Europa terug naar Congo met 5 diploma's: architectuur, master marketing, IT, tropische landbouw en economie. Patriot in hart en nieren is hij vastbesloten om zijn kennis in te zetten voor zijn land en de Congolezen. Hij start een bedrijf/labo en ontwikkelt betaalbare herbale geneesmiddelen tegen malaria en andere ziektes. Hij verschaft werk aan meer dan 10 werknemers. Zijn succes trekt de aandacht van de overheid. Hij protesteert tegen de onwaarschijnlijk hoge belastingtarieven en stuurt corrupte ambtenaren de laan uit. Zijn verzet heeft hij bijna met zijn leven moeten betalen. De eerste keer werd zijn labo geplunderd. Hij startte zijn bedrijf opnieuw op. Bij de tweede inval werden zowel zijn bedrijf als zijn privéwoning kort en klein geslagen en kreeg hij zelf zware klappen te incasseren. Hij heeft de aanval overleefd maar het is volgens hem een wonder dat hij nog leeft. De daders zijn nooit gestraft.... Hij doet nu enkel nog vrijwilligerswerk en zijn jonge vrouw Mecheline verdient de kost als commercçante. Zij zijn bewust kinderloos en betalen regelmatig schoolgelden voor kinderen uit arme gezinnen.

Leerlingen beroepsopleiding automechanica asbl CERAD. Alle lesgevers zijn geschoolde vrijwilligers!

ONS EERSTE BEZOEK AAN KINZAU VUETE

Na bijna 1 week tuffen we verder naar Kinzau Vuete, een stad met 70.000 inwoners, halfweg tussen Matadi en Boma. We zijn reuzebenieuwd! Ongeveer een jaar geleden is onze partner CREROEA asbl hier, op eigen initiatief gestart met een nieuw project, SITE B: een lagere en middelbare school. Zij willen hun opgebouwde expertise delen met de zeer arme bevolking van deze regio! Zaba Kina betaalde, dankzij de steun van de Provincie Antwerpen en het Sint Jan Berchmanscollege van Mol, de restauratie en inrichting van een jarenlang leegstaand, verwaarloosd, scholen- en ziekenhuiscomplex. De ruwbouw van nog extra nieuwe klaslokalen is klaar en kan hopelijk tegen september 2019 afgewerkt en ingezet worden want de school barst, met zijn meer dan 600 leerlingen, uit zijn voegen! Een directeur, een prefect, een coördinator en 21 super gemotiveerde leerkrachten geven er les. Père Antoine superviseert. Het maandelijks lesgeld bedraagt 2\$ voor een lagere schoolkind en 3\$ voor een middelbare schoolier. De school is quasi volledig zelf bedruipend. Betaalbaar onderwijs voor alle kinderen is ook hier hun mantra! Dit is ons eerste bezoek aan Kinzau Vuete

Afspraak 10 km voor aankomst school Kinzau Vuete: zeer hartelijk weerzien met "onze zoon" Meester Michel en père Antoine

600 leerlingen lagere + middelbare school – WAT EEN SUCCES! Proficiat aan alle kinderen en leerkrachten

Leerlingen lezen een mooie zelfgeschreven brief voor, slik! Overvolle klasjes met veel lachebekjes! Ook mindervalide jongeren zijn welkom! Nieuwe, extra klassen in de steigers! Strenge maar heel enthousiaste leerkrachten!

Nog meer goed nieuws uit Kinzau Vuete

Bakkerij

In november 2018 heeft père Antoine een grote bakoven gebouwd in Kinzau Vuete. Nog een succesverhaal! Elke morgen en elke avond bakken hier 2 weesjongens/bakkers brood. Nog 3 weesjongens doen daarna hun bakkerstoer met fiets en mand. De inkomsten van deze bakkerij bedruipen mee de scholen van Kinzau Vuete en Boma. Niemand van ons heeft het eeuwig leven en ooit willen ze het helemaal zelf bolwerken. Daarom zoeken zij volop naar nieuwe extra inkomsten uit eigen projecten. Wat ruikt het rijzende brood heerlijk tijdens ons bezoek. Een hele dikke proficiat aan de bakkers en bakkersjongens!

Waterputten

Kinzau Vuete kampt met een groot tekort aan drinkbaar water. Onze belofte om dit probleem mee aan te pakken hebben we kunnen waarmaken dankzij HidroPlus. Ons ingediende waterdossier werd beloond met 2.838 euro. Zij zijn niet bij de pakken blijven zitten en onmiddellijk aan de slag gegaan in de meeste achtergestelde wijk. Eén waterput was klaar voor onze terugreis naar België en die hebben we al kunnen bewonderen. Er staan nog 3 putten op stapel. Dankjewel PIDPA want WATER = LEVEN!!

Eén put klaar, zwaar labeur bij 45°C, MAAR heel tevreden kinderen nu zij niet langer elke dag 10 km moeten stappen met hun gele bidons!

Medisch Centrum

Hoewel het initieel hun bedoeling was om een medisch centrum met materniteit op te starten in Kinzau Vuete heeft Creroea ondertussen beslist om samen te werken met een reeds bestaand medisch centrum/materniteit Centre Médical Glory. De noden zijn er hoog (zie foto's!). Maar verenigde krachten kunnen meer bergen verzetten! Crispin, verpleger en ex-Creroeawees, is hier alvast aan de slag. Op initiatief van Creroea zijn zij meteen gestart met broodnodige lessen familieplanning.

Crispin, verpleger, expert familieplanning, ex-Creroea, 2de van rechts, aan de slag in Kinzau Vuete, proficiat!

Op naar BOMA!

Met al 500 km op onze teller zetten we onze reis verder naar Boma. Bijna 12 jaar geleden, op 7/7/2007, maakten we voor de eerste keer toevallig kennis met wees- en opvangtehuis CREROEA. Toen overleefden père Antoine en zijn echtgenote Hannie met 67 zieke en ondervoede weeskinderen in 2 kleine gebouwtjes, verstoten en uitgespuwd door de maatschappij. In 2008 startte onze samenwerking. Stapsgewijs hebben we samen met hen al een resem problemen aangepakt, niet enkel voor de weeskinderen van Creroea maar voor de ganse plaatselijke bevolking. We investeerden vooral in onderwijs, water, gezondheidszorg, landbouw en familieplanning.

Vandaag wonen er 118 kinderen in het weeshuis tussen 1 en 21 jaar. Hun kleuter-, lagere en middelbare school *Sainte Zacharie*, tellen samen iets meer dan 800!! leerlingen. 23 leerkrachten geven er les. Zieken en zwangere vrouwen kunnen in *Sainte Christiane* terecht voor goede en betaalbare gezondheidszorg/pre- en postnatale zorg/bevallingen. Hun vaklokaal schrijnwerkerij, mee gesponsord door Rotary Mol, zorgt voor een vakopleiding voor kwetsbare jongens. Hun lessen familieplanning worden tijdens de weekends massaal bijgewoond (dankuwel Helpingnet Geel). Hun landbouwplantages zorgen voor voldoende voedsel. Zaba Kina vzw betaalt ondertussen elke maand nog een klein deel van de salarissen en elke trimester alle schoolkosten voor 40 weeskinderen in het hoger middelbaar in verschillende scholen in Boma. Ook het inschrijvingsgeld van de weesjongeren die universitaire studies volgen (momenteel 4 meisjes en 3 jongens) nemen wij voor onze rekening.

Maar..., Kinzau Vuete heeft het voorbije jaar heel veel tijd/werk/centen opgeslorpd. In Boma wordt volop gewerkt om alle manco's aan te pakken. Een nieuw sanitair blok is broodnodig en staat in de steigers. De constructie van 2009 is niet langer voldoende met 1.000 dagelijkse gebruikers van weeshuis, scholen en ziekenhuis. Bovendien werken de eerste septische putten niet meer adequaat. Er worden volop extra schoolbanken getimmerd en de versleten schoolborden moeten dringend geverfd en/of vervangen worden. Zoals steeds is er veel bedrijvigheid als wij toekomen! En omdat beelden zoveel meer zeggen dan woorden...

Hannie Umba Lelo, moeder van 118 weeskinderen. Père Antoine met baby Suzy. Meester Michel, advocaat, laatste doctoraatsjaar Rechten en rechterhand Hannie en Antoine. DANKUWEL Johan Crampe voor steun studies Michel!

Er wacht ons een warm onthaal en vooral heel veel levensvreugde!

Dans, zang en muziek om uit te drukken wat je met woorden niet altijd uitgelegd krijgt!

Peace bro!

Sainte Zacharie, kleuter-, lagere en middelbare school = 800 leerlingen

Gendergelijkheid, van elke klas leest 1 jongen en 1 meisje een welkomwoordje en hoe!

De klassen

Enkele leerkrachten lagere school Boma

Papa Didier, prefect lagere school en het kleuterklasje

Een paar leraars middelbare school Boma en prefect papa Denis

Sainte Christiane – betaalbare gezondheidszorg voor iedereen!

Het medisch team, de operatiezaal, de apotheek, patiënten, kraaknette bedden en sensibilisatie HIV en geboorteplanning.

De schrijnwerkerij in volle actie op een zondagnamiddag!

Na amper 40 minuten is anderhalve schoolbank klaar! Goed gewerkt jongens!

7/7 – het werk stopt nooit !

Elke dag koken voor meer dan 100 kinderen, geen sinecure..., 150 wafels bakken bij 45°C valt ook niet echt mee!

Nog eventjes die muren fatsoeneren !

Meestermetser Jordain maakt nieuwe septische put

Klein geluk in weeshuis CREROEA

Bij ons afscheid vloeien er traantjes aan beide kanten. Zacharie belooft hen om tijdens zijn volgend verblijf in Kimpese, tijdens de maanden juli en augustus, opnieuw een bezoek te brengen, dat brengt troost! Voor doemdenkers is Congo de gedroomde speeltuin. Ik denk aan uitspraken die ik hier soms hoor: “die mensen zijn arm, maar zij zijn dat gewoon. Ze zijn gewoon met minder blij...” Maar armoede en kansarmoede wennen nooit. Mensen zijn niet blij met alles, ze zoeken uitwegen en proberen hun levensvreugde te behouden, dat is iets helemaal anders.

Als je voortdurend gechoqueerd bent door wat je in Congo ziet en hoort dan ben je niet erg nuttig. Maar als het je niet meer raakt, is het misschien tijd om iets anders te gaan doen...

Tijdens onze reis maakten we opnieuw kennis met moedige en ondernemende Congolezen, die zelf het heft in handen nemen, gemeenschap vormen en solidair zijn met de zwaksten. Ze moeten wel want de Congolese overheid laat haar volk in de steek op alle vlakken. De succesvolle aanpak van een handvol vrijwilligers, die zichzelf niet bedienen en dingen doen die onmogelijk leken, het maakt het falen van “het systeem” alleen maar pijnlijker.

Met ons bezoek probeerden we hen een hart onder de riem te steken want aangemoedigd worden dat geeft vleugels!

Chris Philipsen
Secretaris Zaba Kina vzw – www.zabakina.be
Mol, 6 mei 2019

Michel, Nicole, Mikey, Père Antoine, Lud en Zacharie- eventjes overleggen